

Chương 12

HẾT NGÀY LÀM VIỆC HÔM ẤY, tôi lôi Damien vào quán Whoop & Holler, là quán bar địa phương lâu đời tại Vermont. “Không ngồi trong này đâu,” Damien nói, sau khi khinh khỉnh nhìn qua một lượt bàn của chúng tôi. “Anh sẽ dính rận mất thôi.”

“Ôi thôi đi cho,” tôi nói. “Ta đâu thể đến nhà hàng Elements được, Dave thì đang làm việc tại đây, mà vì hai người vẫn còn đang chia tay nhau...” Damien thở dài, tôi nói tiếp. “Ngoài ra, chút nữa em sẽ gặp mặt một người tại đây.” Thêm một lần thử sức nữa với những lời mời chào trên trang eCommitment. “Vớ lại,” tôi ranh ma nói thêm, trước khi Damien kịp si nhục tôi về đời sống tình cảm thiếu sinh khí của mình, “quán này có món cocktail mơ chua ngon nhất trần đời.”

Hàng chân mày được tỉa tót gọn ghẽ của Damien nhướng lên nhướng xuống khi nghe nhắc đến thức uống ưa thích của mình. “Thôi được. Vì em cả đấy. Trong một ngày đặc biệt hơn tất cả mọi ngày này,” anh đáp, rồi rón rén ngồi xuống.

“Chú Jim ơi, cho hai ly cocktail mơ nhé!” tôi gọi lớn, rồi giật mình ngoái lại nhìn lần nữa khi trông thấy em trai mình đang ngồi tại quầy bar. “Và đừng có bán cho Freddie! Nó chưa đủ tuổi đâu!”

“Thằng quỷ nhỏ,” Jim thốt lên, còng tay Freddie lại. “Sao mày dám vào trong quán này với thẻ căn cước giả hử!”

“Cháu đã được hai một tuổi từ tháng Tư cơ mà!” thằng em tôi gào lên. “Có thể bà chị ruột của cháu đây không nhớ, nhưng đây vẫn là sự thật!”

Tôi ngừng lại để tính toán. “Ồ, phải rồi chú Jim. Xin lỗi nhé!”

Freddie chìa ngón tay thối ra với tôi rồi cười toe toét.

Khi thức uống của chúng tôi được dọn ra, Damien nhấp một ngụm và rồi, được món đồ uống ngon lành làm cho nguôi ngoai bớt đi, anh kể ra toàn bộ câu chuyện, thêm thắt nhiều câu châm chọc, đúng như tôi đã hy vọng.

Thoạt đầu, John Hammill đã rất ngạc nhiên khi không thấy tôi, vì ông đã có cảm tưởng (rất đúng đắn) rằng tôi là thiên tài của chiến dịch này. Tiếp theo đó, ông bị ý tưởng của Muriel làm cho hoang mang và có phần bối rối.

“Là một đoạn phim hoạt hình, Callie à,” Damien vừa nói vừa tợp thêm một ngụm cocktail. “Về một con sóc nhé? Thế là con sóc bé bỏng của cô ta, có vẻ như được đặt tên là Chú Sóc Rút Rít, leo lên một vại xi rô, nhảy ù vào trong đấy

mà bắt đầu liếm láp. Và rồi một giọng nói the thé kinh dị vang lên, mà tôi gần như chắc chắn đây là Muriel... ‘Ngon đến nỗi sóc cũng phải ăn!’”

“Nhu thế nghĩa là gì chứ?” tôi hỏi, tay che miệng vì kinh hoàng.

“Biết thế đêch nào được chứ?” Damien đáp, cười ngả nghiêng đến nỗi phát sặc. Tôi cũng chịu thua không thể không cười theo. “Thế là John bảo, ‘Tôi không thấy an tâm với ý tưởng này... ai lại muốn mua xi rô khi có một thứ gặm nhấm bôi lộn trong ấy cơ chứ? Rồi tiếp theo mấy người sẽ làm gì nữa đây? Chuột chẳng?’ Thế là cặp đôi M&M, họ đưa mắt nhìn nhau ra vẻ như là họ đêch tin được John lại bỏ qua ý tưởng ấy.”

“Thế rồi sau đấy xảy ra chuyện gì?” tôi vừa hỏi vừa hút hết thức uống nữ tính màu mè qua ống hút.

“Thế là Mark nói gì đấy như là, ‘À, quả là chúng tôi còn có một ý tưởng khác,’ rồi trình bày ý tưởng của em, khiến cho John gần như phát khóc, ông ta quá thích ý tưởng ấy. Còn nhảy ra khỏi ghế khi nghe thấy là em đã thuyết phục được thằng cha Terry Francona đồng ý.”

Tôi ngả người tựa lưng vào ghế. “Tuyệt quá. Em rất mừng là John thích ý tưởng này. Ông ấy thật là tốt,” tôi nói, bụng hài lòng không bút nào tả nổi. Dầu vậy, có một điều tôi không thể bỏ qua được là ba ngày qua mình vừa phải làm việc điên cuồng, chỉ vì một ý thích nhất thời của Muriel. Như thế thật chẳng hay chút nào. Không một chút nào.

“Vây đây. Em thắng, Callie à,” Damien vừa nói vừa uống cạn ly mình. “Tiếp đến là gì đây?”

Tôi hít vào một hơi sâu rồi chậm chậm thở ra. “Chẳng biết nữa, Damien ạ,” tôi thú thật. “Anh có cho là...” tôi ngập ngừng. “Anh có nghĩ Muriel sẽ... được lâu dài không? Ý em là với Mark ấy?”

Damien thở dài. “Anh không biết đâu,” anh đáp. “Có điều chắc chắn là, cô ta không phải là người mà anh sẽ chọn cho Mark.”

Tôi không nói thêm gì nữa. Annie vừa vào trong quán, cô sẽ lột da tôi ra nếu biết được là tôi đang nói chuyện về đời sống tình cảm của Mark. Cô đến đây để nghe lỏm về buổi gặp gỡ với Ron, là lần thử sức cuối cùng của tôi trong công cuộc tìm kiếm Người Ấy. Đâu phải lúc nào tôi cũng ngồi thừ ra đấy mơ màng đến sếp của mình, đến anh chàng bác sĩ thú y hay những người đàn ông không sẵn sàng về mặt cảm xúc cho chuyện yêu đương.

Damian liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Thôi. Phải đi đây. Anh còn có những kế hoạch hay ho hơn nhiều so với việc phải quanh quẩn đây với em và đám dân địa phương này. Dĩ nhiên là không có ý xúc phạm gì đâu. Chào!”

“Anh sẽ bị đánh cho bầm dập nếu không chịu thôi cái kiểu nói năng ấy đi,” tôi khuyên nhủ. “Mà em sẽ là người cầm đầu đám đông, tay mang theo ổng nước đây.”

Ngạc nhiên chưa, Damien hôn lên má tôi. “Cảm ơn em về đồ uống nhé Callie. Với lại em làm tốt lắm. Ồ!” Anh nhìn ra cửa quán. “Đấy có phải kẻ em sắp gặp không? Anh ta đang nhìn quanh kia, mang điệu bộ tuyệt vọng, lấm la lấm lét, trông như chuột ấy...”

“Im ngay đi Damien,” tôi lầm bầm. Tôi nhìn ra và vẫy tay. Như thể bị chích điện, Annie phóng ngay sang, theo bèn gót là Freddie.

“Chào,” cô lên tiếng. “Phải anh ta không? Anh chàng cậu vừa vẫy tay ấy? Dễ thương chưa kia. Anh ta trông không tệ. Ít ra là cao ráo.”

“Qua ngòi chỗ nào có thể nghe lỏm được đi,” tôi nói. Annie chọn ngòi vào bàn ngay sau lưng tôi. “Qua đây này, Fred,” cô nàng ra lệnh. “Ngồi xuống. Ổ yên đây.”

“Anh ta trông như chưa tắm rửa gì ấy,” Damien lầm bầm. “Thôi biến đây. Chào nhé!”

Anh chàng tôi hẹn bắt đầu bước đến. Quán Whoop & Holler là một không gian có nhiều vị trí tối tăm kín đáo, vô cùng thích hợp cho mấy tay nghiện rượu và những đôi hẹn hò bí mật. Trong khi anh chàng này tiến đến, trái tim tôi chùng hẳn. *Đừng, đừng, đừng làm thế chứ*, tôi ra lệnh cho con tim quái quỷ của mình. *Anh ấy có được... chiều sâu tiềm ẩn chẳng? Dầu sao thì biết đâu anh ấy lại có...*

“Vụ này rồi sẽ vui ra trò đây,” Freddie nói theo kiểu thì thào móc mĩa.

“Fred, đừng có mà...” Thôi, cũng chẳng tích sự gì. Mấy thằng em trai được sinh ra là để mĩa mai, để hành hạ và chôm chĩa từ chị gái của chúng thôi, mà Fred là một tấm gương điển hình sáng chói. Hơn nữa, Ron đã đến bên rồi.

Damien nói phải. Anh chàng này trông không được... vệ sinh. Ấy, không phải là anh ta bẩn thỉu gì. Nhưng mà tôi thì đang thế này, trong một chiếc váy xinh xắn ác liệt, vải hoa trắng-lục cùng chiếc nịt tôn dáng cùng với, phải rồi, cùng với đôi cao gót da lộn màu cam đáng yêu để phối hợp với những sắc màu chói lọi kia. Nói là nói thế thôi. Còn Ron thì... Ron mặc chiếc quần làm việc màu xanh dương bạc théch váy đây vết bẩn, áo sơ mi cùng màu. “Callie phải không?” anh ta hỏi, dữ tợn cau mày.

“Phải! Chào anh Ron! Rất vui được gặp anh!” tôi líu lo, lòng thầm mong điều này sẽ chóng thành sự thật. Người anh ta bốc ra mùi đất, không hẳn là hương thơm dễ chịu gì cho lắm. “Ngồi đi anh.”

Anh ta làm theo. Ron là một anh chàng to lớn, rắn chắc theo cái kiểu nam tính ngời ngời. Hai chúng tôi đã trao qua đổi lại email, và anh ta thực sự có vẻ rất dễ mến. Thân thiện. Có hỏi, có trả lời. Đầu gối chúng tôi va vào nhau, thế là tôi phải dịch đi để tránh né bất cứ dấu hiệu không chủ định nào cũng như để tránh đất bần.

“Xin lỗi đã đến muộn,” anh ta lầm bầm. “Đêm nay đến phiên tôi vắt sữa.”

“Ồ! Vắt sữa, um... bò phải không ạ?” *Không phải đâu Callie. Vắt sữa khi đấy.* Chưa gì tôi đã nghe thấy tiếng cười khùng khục hớt lẻo của thằng em trai, cùng tiếng khụt khịt khe khẽ từ Annie. Quá đỉnh. “Ý tôi là, anh bảo anh là nông dân. Tôi đoán là nông dân trại sản xuất bơ sữa, phải không ạ?”

Ron gật đầu.

“Thế thì hay quá. Tôi yêu bò lắm,” tôi nói. Mà quả là vậy. Tôi yêu bò mà. Nhất là loại bò sữa sơn bên hông chiếc xe tải của hãng Ben & Jerry ấy.

Hai mắt Ron rơi tòm xuống ngực tôi. Mẹ kiếp! Chiếc váy đáng yêu của tôi cổ khoét khá sâu... không sâu đến mức lẳng lơ, nhưng cũng đủ sâu rồi. Nếu ai mà có ngực khủng, thì họ cũng nên dùng đến nó để phân tán sự chú ý khỏi cái bụng mỡ hay mấy thứ tương tự chứ. Hay đấy là điều tôi từng nghĩ trước thời điểm này. Ron trông rất chi là... đang kiểm tra đánh giá, như thể đang tính toán xem tiềm năng sản xuất sữa của tôi ở mức nào.

“Chắc là anh không phải người cung cấp hàng cho hãng Ben & Jerry đấy chứ?” tôi hỏi. Chắc là chẳng mất mát gì khi có được một...

“Không.”

“Vậy hãng Cabot chẳng? Tôi thích phô mai của hãng này lắm.”

“Không.”

Freddie rúc rích.

“Mà thôi,” tôi nói, lòng nhất quyết phải tỏ ra duyên dáng. “Được gặp mặt nhau trực tiếp thế này thật hay quá.”

Ron chẳng nói năng gì.

“Anh có muốn gọi món gì không? Gọi nước nhé? Hay khoai tây chiên vậy?” tôi hỏi.

Anh ta liếc qua Jim, đúng lúc chú đang gọi với sang, “Tôi lấy cho anh được món gì đây, anh bạn?”

“Bia,” Ron đáp.

“Loại nào? Bọn tôi có Coors, Coors Light, Bug, Bud Light, Amstel, Amstel Light, Miller, Miller Light...”

“Bud.” Ron lại quay lại nhìn tôi. Hít một hơi sâu. Thở ra. Rồi mắt lại rơi tõm xuống “hai cô bạn mới quen”.

“À anh Ron này, kể cho tôi nghe về anh đi,” tôi lên tiếng và khẽ nghiêng nghiêng đầu cho mái tóc óng ả của mình có thể khiến anh ta rời mắt khỏi vùng ngực tôi.

“Tôi là nông dân,” anh ta đáp mà không ngược nhìn lên.

“Vâng! Tôi nghĩ chúng ta đã đề cập đến điều này rồi. Anh làm nghề nông lâu rồi nhỉ?”

“Ừ.”

Tay này khiến cho Ian trông cứ như là Joy Behar về khả năng tán dóc. Mặc dù vậy, đám khỉ bên kia lại đang vui vẻ ra trò. Tôi thầm tự nhắc nhở mình đến Giáng sinh phải nhớ lấy thù này mà không mua nhiều quà cho bọn họ.

“Tuyệt thật.” Cách. Cách. Cách. “À... ừm, anh kể là anh từng ly dị?”

“Ừ.”

Không thêm một lời nào nữa. Cô nàng Betty Boop trong đầu tôi xoa xoa hai tay vào nhau. *Anh chàng này quả là một thử thách cam go, có thể thôi. Bọn ta sẽ không chịu thất bại ngay tại đây đâu. Anh ta sẽ thích bọn mình thôi mà. Bọn mình rất đáng yêu, đừng có mà quên mất đấy!*

Tôi liếc quanh. Bên trên quầy bar kia, đội Sox đang được phát sóng. Tuyệt vời. Chủ đề tán dóc của đàn ông. Tôi có thể trà trộn vào một đám fan bóng chày cuồng nhiệt nhất mà chẳng gặp khó khăn gì.

“Ron này, anh có hay xem chương trình thể thao không?” tôi hỏi. Anh ta vẫn đang nhìn chăm chăm vào ngực tôi. Tôi chú ý mặc chiếc váy này, nên thật tình tôi không thể nào khó chịu được. “Ron này? Nhìn lên đây này anh kia.” Tôi búng tay. A. Rốt cuộc cũng được. Mắt nhìn mất. Tôi mỉm cười tỏ ý thông cảm. “Anh có thích môn bóng chày không? Thấy đội Sox kia như thế nào hử? Xếp hạng nhì. Không tệ lắm. Cái bọn Yankee khôn kiếp, nhỉ?” Tôi thiếu não mỉm cười. Tôi thường hay đọc qua trang tin thể thao chỉ để tìm ra mấy mẩu chuyện tán dóc kiểu này thôi. Ron vẫn không nói không rằng. Có lẽ anh ta bị tiểu đường hay sao ấy, đang bị thiếu đường trong máu thì phải. Tôi vẫn thường cảm thấy

như thế khi không ăn bột làm bánh trong một thời gian dài. “Ron? Anh có thích bóng chày không?”

“Không,” anh ta đáp. Hai mắt lại rơi tồm xuống ngực tôi.

“Mọi chuyện ổn cả chứ Ron? Anh cảm thấy khỏe chứ,” tôi hỏi.

“Tôi khỏe.”

Freddie cười khùng khục sau lưng tôi. Liệu tôi có thể tát cho nó một cái từ góc ngồi này không nhỉ? Than ôi, không được.

Thôi, rõ ràng là Ron sẽ không ngừng nhìn vào ngực tôi trừ phi tôi bắt anh ta phải thế, thế là tôi cầm mảnh khăn ăn bé tẹo được dọn ra cùng đồ uống của mình, giữ nó ra và giữ lấy nó che chắn trước ngực. “Này Ron? Chuyện là thế nào đây?” tôi hỏi. “Trong mấy email thì anh dễ thương lắm mà... chúng ta có thể trò chuyện ở đây được không?”

Anh ta nhún vai. “Ờ thì... mấy cái email đó...” Giọng anh ta nhỏ dần đi.

“Sao chứ?” tôi hỏi.

Ron gãi đầu sồn sột. “Dì tôi viết cả đấy.”

Sau lưng tôi, cả Annie cùng thằng em trai phun nước phì phì và ho sặc sụa. “Tôi hiểu rồi. Được thôi. Về bảo với dì anh là bà ấy có vẻ rất dễ thương. Có thể bà muốn đi chơi với tôi chẳng, hử?”

Chẳng có gì. Không chút phản ứng.

“Tôi nghĩ chắc chúng ta đến đây là kết thúc rồi Ron ạ,” tôi nhẹ nhàng nói.

“Hay quá,” anh ta đáp. “Có muốn đi về nhà tôi coi phim khiêu dâm không?”

Trời ơi là trời! “Tôi... tôi... tôi xin kiếu, Ron ạ,” cuối cùng tôi cũng thốt được nên lời. “Anh bảo trọng nhé.”

Ba mươi giây sau, khi Ron đã trở thành ký ức (mặc cho mùi phân chuồng vẫn còn phảng phất trong không khí), Fred và Annie lão đảo đi sang chỗ tôi rồi ngồi phịch xuống trước mặt. “Em cứ mong là chị sẽ cưới anh ta ấy chứ.” Thằng em tôi thờ dài.

“Đáng lẽ cậu phải để cho tớ điều tra sàng lọc bọn họ trước đã,” Annie vừa nói vừa dụi mắt.

“Cậu chọn lấy thằng cha thích tóc người rồi còn gì!” tôi nhắc cho cô bạn nhớ.

“Ít ra tay ấy còn sạch sẽ,” Annie nói.

“Kính,” tôi chữa lại. Rồi thở dài. “Fred này, mời mấy bà chị tốt bụng của cung vài ly đi, được không?”

“Được chứ Calorie,” Fred vui vẻ đáp. “Chú Jim ơi! Thêm một ly cái thứ cocktail ngọt lừ ấy cho chị gái cháu nhé? Annie, chị muốn uống gì?”

“Chị phải đi rồi,” Annie tiếc rẻ đáp. “Tối nay là tối Trò Chơi Gia Đình. Cả nhà chị sẽ đi đánh golf mini.”

“Lại xát muối vào vết thương nữa đi, ôi một phụ nữ có gia đình hạnh phúc và là mẹ của một đứa con hoàn hảo,” tôi nói. Annie khiêm tốn mỉm cười. “Này mấy người, tôi thật tình không hiểu,” tôi nói tiếp. “Tôi muốn hẹn hò với chính mình lắm mà. Sao việc ấy với tôi lại khó khăn đến vậy? Tôi tếu táo, ăn mặc đẹp, thân thiện hòa đồng... Tôi sẽ rất muốn được hẹn hò với người như mình đây. Mấy người có vậy không?”

“Bỏ qua một bên vụ loạn luân chị-em nhé?” Fred hỏi. Tôi gật đầu. “Chắc chắn là em sẽ hẹn hò chị,” Fred đáp.

“Tớ sẽ hẹn hò với cậu,” Annie đồng ý. “Nếu mà là dân đồng tính thì tớ sẽ hẹn ngay. Nhất định là thế.”

“Cảm ơn,” tôi đáp. Annie mỉm cười, ôm tôi một cái thật nhanh rồi trở về với miền đất Hoàn Hảo.

Freddie và tôi gọi khoai tây chiên rồi hàn huyên về chuyện công việc trong lúc ăn - về công việc của tôi, thứ mà Freddie chưa có, và về việc nó định làm gì với cuộc đời mình. “Khi nào em cũng có thể làm luật sư được mà,” tôi gợi ý. “Em chả thích nghe tiếng của chính mình còn gì.”

“Chuẩn, chuẩn lắm. Chứ cái thế giới này đâu cần thêm một luật sư nữa,” Fred nói. “Mà này, chỉ là để đổi đề tài thôi nhé, em đoán là chặng dừng kế tiếp của Tour Du lịch Gái điếm sắp đến rồi chị ạ.”

“Vui quá đi,” tôi lẩm bẩm. “Tôi nghiệp bố. Chịu đủ chuyện mà chẳng được gì cả.”

“Ôi, em không biết đâu. Em nghĩ là hai người sẽ làm lành thôi,” Fred nói rồi uống cạn ly bia.

“Ai cơ?” tôi hỏi. “Mẹ với bố á? Thật không?”

“Thật. Hai người sẽ làm hòa thôi. Tất nhiên có thể là em sai. Cái gì cũng có lần đầu tiên mà.”

Tôi đưa mắt nhìn trời chán nản. “Cậu và cái bản ngã tẻo teo của cậu,” tôi lầm bầm. Giọng tôi lịm đi.

Mark và Muriel vừa bước vào quán bar.

Ngày trước, Mark thường hay dẫn cả hội đến quán Whoop & Holler sau một phi vụ thành công đặc biệt nào đó hay sau một tuần làm việc dài dặc. Muriel vẫn chưa thay chiếc váy đen, sơ mi trắng cùng đôi giày cao gót điệu đà mà cô ta đã mặc đến nông trại Hammill hôm nay. Bàn tay Mark đặt trên lưng Muriel khi anh dẫn cô ta đến bàn bên kia quầy bar đèn mờ. Vừa ngồi xuống cô ta vừa ngược nhìn Mark rồi cười lớn khi nghe chuyện gì đó mà anh đang nói.

Bọn họ trông... hạnh phúc. Màn trình diễn ở nông trại Hammill của tôi đã đá Muriel một cú đau điếng, ấy vậy mà cô ta vẫn đang cười nói, trông vẫn yêu kiều rạng rỡ, và đang hẹn hò. Với Mark.

Con tim tôi ngã ngửa ra như một con rùa chết, đoạn chìm chìm xuống tận đáy dạ dày tôi. Bao nhiêu nỗi hài lòng hả hê chiến thắng mà tôi cảm nhận được trong công việc hôm nay đều tàn phai đi mất. *Tôi sẽ phải và cho cô một phát đây*, bà Michelle nói. *Không ai có thể làm ta cảm thấy tự ti mà không được sự cho phép của chính ta. Cho nên tỉnh trí lại đi.*

Phu nhân nói thì dễ lắm, tôi nói với bà. Bà có phải là người vừa mới bị mời đi xem phim khiêu dâm tại trang trại bò sữa đầu cơ chứ? Phải không hả, thưa Đệ nhất Phu nhân đang sống tại Nhà Trắng kia? Với lại thôi ngay cái trò mượn lời của Phu nhân Roosevelt¹ đi.

“Callie này? Tỉnh dậy đi chứ,” em trai tôi lên tiếng. “Chị đang tự lầm bầm với mình kia.” Fred quay đầu nhìn theo hướng mà tôi đang nhìn trần trời. “Trời ơi, là Mark! Là anh chàng mà chị đã tơ tưởng đến cả nửa cuộc đời! Chị có muốn công em đi long nhong để chứng tỏ là bọn mình dễ thương đến mức nào không?”

“Suyt!” tôi rít lên, đá vào ống quyển thẳng em.

Bạn biết đấy, hồi xa xưa khi tôi mười mấy tuổi và quả thật là đang mơ tưởng đến Mark, thì tôi thường mang Freddie đi lòng vòng. Tôi nghĩ làm thế sẽ khiến tôi trông dễ thương, chín chắn và đáng yêu, cô bé Callie Grey xinh xắn cùng thằng em trai đáng yêu mà rõ là cô bé rất cứng ấy. Dĩ nhiên, tôi có yêu thương Freddie chứ (đa phần là thế) còn nó thì luôn phẫn khích khi tôi mang nó ra khỏi nhà tang lễ và chở nó đi vòng vòng trên xe đạp, hay đứng vậy, công nó trên lưng. Một ngày nọ, tôi đã phạm sai lầm là kể lể cho thằng nhỏ “đạo cụ” rằng tôi yêu một cậu trai nào đấy. “Anh kia kia,” tôi thì thầm khi hai chị em quả là có nhắc thấy Mark trong một trận bóng đá. Thằng nhãi ranh không bao giờ quên.

“Chị đi vệ sinh đây,” tôi nói. “Sẽ quay lại ngay.”

“Ôi, tuyệt vọng khốn cùng. Thê thảm thật,” Freddie vừa nói vừa cười nhăn nhó.

Tấm gương trên bồn rửa tay cho tôi thấy hai má mình đỏ ửng. Hai tay tôi run rẩy. Đường như cả con tim tôi cũng vậy.

Vì lý do nào đó, tôi nghĩ - tất nhiên là không có bất cứ bằng chứng nào... Ừ thì. Tôi từng tưởng là sau bài diễn văn ngắn ngủi trong văn phòng của Mark về khó có ai thay thế được tôi đến đường nào... cộng với tài năng sáng tạo đã được tái khẳng định của tôi... thì Mark sẽ... chuyện đó sẽ... Trời ơi. Michelle Obama nói đúng. Tôi là một con ngốc. “Đồ ngu!” tôi nói với hình ảnh mình trong gương.

“Xin lỗi?” một phụ nữ trong phòng vệ sinh đi ra và hỏi.

“Ôi, xin lỗi, xin lỗi ạ,” tôi đáp. “Chỉ là tôi đang nói chuyện với chính mình thôi.” Tôi nhìn loáng qua cô. “Tôi thích túi xách của chị lắm. Hiệu Kate Spade phải không ạ?”

Cô mỉm cười. “Vâng, phải rồi. Màu sắc tươi tắn nhỉ? A, có phải tôi đang tưởng tượng hay đây chính là giày hiệu Jeffrey Campbell vậy? Quá đẹp!”

Tôi mỉm cười đáp lại. “Vâng hiệu đấy đấy.”

A, quần áo phụ kiện. Luôn luôn thích hợp cho một thời khắc kết nối như thế này.

Cô rất xinh xắn... không phải. Phải nói là xinh đẹp. Tóc ngắn, màu vàng mật, nụ cười rạng rỡ, đôi mắt xanh lục, đẹp theo kiểu diễn viên Michelle Pfeiffer. Cô trông quen quen, nhưng tôi không thể nhớ đã thấy gương mặt ấy ở đâu.

“Vậy ai là kẻ ngốc thế?” cô vừa hỏi với giọng thân thiện vừa rửa tay.

“Là tôi. Hoặc là anh ta. Tôi không chắc nữa. Có lẽ là cả hai chúng tôi vậy.”

Cô mỉm cười và kéo vạt tờ khăn giấy chùi tay ra khỏi hộp. “Là anh ta thôi, tôi bảo đảm thế đấy.”

Tôi nhòen cười. “Cảm ơn chị. Chị thật sáng suốt quá.”

Cô bật cười, quẳng tờ khăn giấy vào sọt rác.

“Vậy chứ điều gì mang chị đến thành phố thân yêu của chúng tôi vậy?” tôi hỏi, vì biết rằng cô không phải dân trong vùng.

“Ồ, tôi chỉ đang lái xe ngang qua thôi. Tạt vào thăm một người bạn, nhưng anh ấy không có nhà.” Cô lục lọi rồi lôi khóa xe ra khỏi chiếc túi xách đẹp đẽ.

Hẹn nhau giải quyết sinh lý mà không được đây mà, tôi thầm nghĩ. “Thôi thế thì chúc chị về nhà thượng lộ bình an nhé.”

“Cảm ơn,” cô nói. “Rất vui được nói chuyện với cô.”

“Tôi cũng vậy.” Tôi cảm nhận một vùng hào quang mượt mà ấm áp trong tim mình. Con người là thứ hay ho nhất. Tôi yêu con người. Thật ra là phần lớn con người thôi.

Hít vào một hơi sâu rồi mỉm cười quả quyết với hình ảnh mình trong gương, tôi rời khỏi phòng vệ sinh nữ. Tối nay quán Whoop & Holler chật kín khách, và đương nhiên là tôi quen biết đến chín phần mười những người ở đây. Đám Chuột Trên Sông ngồi chen chúc quanh quầy bar, vì họ cho rằng việc ủng hộ cho cả hai chôn bán thức uống có cồn trong thị trấn này là nghĩa vụ thiêng liêng của họ. Shaanee Cole đang xua đuổi một màn tán tỉnh từ Harmon Carruthers; Harmon thì vẫn dang dụ ngon dụ ngọt mà Shaanee thì không nao núng chút nào. Jim O’Byrne đã ngủ gật, trán tì lên ly rượu.

“Callie ơi! Ông nội cháu khỏe không?” Robbie Neal hỏi. Ông là chủ tịch năm nay của hội Chuột Trên Sông, một tay khá đáng mến đã kết hôn với cô giáo dạy thể dục năm lớp tám của tôi. “Ông có đến dự cuộc đua thuyền không? Là ngày cuối tuần trước lễ Halloween đấy, đừng quên nhé.”

“Cháu sẽ nói với ông ạ,” tôi đáp, vẫy tay chào vài người trong hội.

“Bọn ta sẽ rất lấy làm hân hạnh nếu ông ấy đến dự,” Robbie nói. “Cháu có nghĩ là ông sẽ tặng một chiếc thuyền kayak cho quỹ rút thăm trúng thưởng mà bọn ta đang thực hiện không?”

“Có lý do chính đáng không ạ? Bởi vì nếu là để cho cái quỹ nhậu nhẹt của mọi người thì chắc chắn là không đâu.” Bao năm qua ông nội có tiếng là đã hiến tặng xuống hay thuyền kayak cho nhiều tổ chức gây quỹ khác nhau, mặc dù ông hay vờ như là cáu bẳn lắm khi bị hỏi tới. Năm năm trước, ông đã tặng một chiếc thuyền mái chèo bằng gỗ tuyệt tưng tuyệt đẹp có chỗ ngồi đan bằng mây cho một tổ chức gây quỹ của bệnh viện nhi đồng. Chiếc thuyền ấy được bán với giá hai mươi nghìn đô. Ông nội vừa tự hào vừa phần nộ.

“Rất buồn phải nói ra là Joey Christmas vừa mới bị chẩn đoán là ung thư,” Robbie đáp. “Không có bảo hiểm gì cả.”

“Thế thì cứ tính phần của ông nội cháu vào đi,” tôi nói ngay. Chắc hẳn là tôi sẽ phải rên rỉ năn nỉ cả tiếng đồng hồ đây, bất chấp sự thật là cả tôi và ông nội

đều biết rằng ông sẽ đầu hàng thôi mà... là truyền thống rồi. “Cháu cũng sẽ tặng thứ gì đó nữa, nếu bác muốn.”

Robbie nháy mắt. “Mười phút được ở riêng với cháu thì sao nhỉ? Bọn ta sẽ được rất nhiều người ra giá cho điều ấy đấy,” ông đáp, hạ mắt xuống nhìn vào ngực tôi và thở dài tán thưởng.

“Có mười phút thôi hả Robbie? Bác chỉ cần có chừng đó thôi sao? Thất vọng quá đi.” Ông mỉm cười. “Thế Joey ra sao rồi?”

“Cháu cũng biết rồi đấy thôi. Không cách nào giết nổi một tay xấu xa như thế đâu. Có muốn làm một ly không Callie?”

Tôi để ý thấy Shaunee đã cho phép một bàn tay của Harmon đặt trên hông mình. Hai người này cứ vờ như không thiết hẹn hò nhau trong bao nhiêu năm nay. “Không, cảm ơn bác Robbie ạ,” tôi đáp. “Cháu phải đi gieo rắc bụi tiên hạnh phúc đây.” Ông gật gù như thể việc này có lý lắm vậy. “Đừng để Jim có lái xe về nhà nhé,” tôi nói thêm. “Cả đi bộ về cũng thế. Ông ấy sẽ rơi xuống sông chết đuối cho mà xem.”

“Chắc chắn rồi Callie. Bảo với ông Noah cho bọn ta gửi lời chào nhé.”

“Vâng ạ.”

Tôi luôn lách qua biển bàn ghế để đi về chỗ của mình. Muriel đang quay lưng về phía tôi, còn gương mặt Mark trông nghiêm túc khi anh rướn tới trước. Bọn họ đang nắm tay nhau. Bụi tiên, tôi tự mình nhắc nhở. Khi tôi tiến đến gần, giọng nói của Muriel vang lên xuyên qua đám đông. “Chỉ là vì con nhỏ đó tự mãn quá.”

Bước chân tôi khựng lại.

“Không đâu Mure, cô ấy không như thế đâu,” Mark nói. “Cô ấy chỉ là có nhiều kinh nghiệm hơn thôi mà. Rồi em sẽ được như thế.”

“Thế sao cô ta cứ phải hả hê ra mặt như vậy? Ý em là...”

Hả hê ra mặt ư? Tôi nào có! Không hề (mà cái việc này đòi hỏi tôi phải tự kiểm soát mình ghê gớm đấy, nói thật lòng đấy!). “Ôi chào mọi người! Khỏe không thế?” tôi lên tiếng và lại ra tay hành động.

Gương mặt Mark bừng sáng. “Callie! Em đang làm gì ở đây thế?”

“Đi làm một ly với một người bạn,” tôi đáp. “Chào, Muriel.”

Hai đốm đỏ hồng phùng lên trên gò má trắng bệch của Muriel, như thể làm tan chảy chúng.

“Em muốn ngồi cùng bọn anh không?” Mark suồng sã.

“Được chứ. Đợi một giây thôi.” Tôi kéo ghế ra và ngồi xuống. “Em có nghe vụ ở Hammill hôm nay hơi khó nhằn.” Có lẽ tôi đã nghe thấy Muriel rít lên, thế là tôi cao thượng quay sang cô ta. “Tôi nghĩ ý tưởng về con sóc ấy rất dễ thương. Lần đầu thử sức như thế là không tệ.”

“Xời. Cảm ơn nhé,” Muriel đáp lại, a xít như thể đang nhều cả ra khỏi miệng cô ta.

“Nếu có khi nào cô muốn hỏi ý kiến tôi về một vài ý tưởng nào đó thì cửa phòng tôi luôn rộng mở đấy,” tôi nói.

Muriel nheo mắt lại thành hai khe sáng lóng lánh. “Cảm ơn.”

Tôi hít sâu. *Cô đang hành xử rất khéo*, Michelle xác nhận. “Thôi, tôi để hai người với nhau vậy. Một đêm vui vẻ nhé.”

“Cảm ơn Callie,” Mark nói, đôi mắt ấm áp. “Em thấy chưa?” Tôi nghe thấy anh nói khi cất bước bỏ đi. “Cô ấy không có bắt chẹt gì em đâu, người đẹp à.”

Hai tiếng cuối cùng đâm vào tôi như một mũi phi tiêu tẩm độc, làm tôi phải ép mình bước tiếp. Người đẹp. Mark từng một lần gọi tôi như thế. Ở Santa Fe, trước một hiệu bán trang sức cỏ, khi tôi dừng lại ngắm nghía một chiếc vòng tay duyên dáng. *Đi nào, người đẹp. Bọn mình còn nhiều việc đáng làm hơn là mua sắm*. Thường một trăm điểm để đoán ra những điều đáng làm hơn là gì đấy, nhưng mà gợi ý đây này. Khách sạn. Giường. Hai người trưởng thành đồng thuận.

Thế đấy. Giờ thì Muriel là người đẹp.

Freddie và tôi ngồi trong quán thêm vài giờ nữa, vì chẳng đứa nào có kế hoạch gì. Chúng tôi gọi bánh mì kẹp, tôi chuyển sang uống nước, Freddie nốc bia và chúng tôi xem đội Red Sox thua đội Angel trong hiệp cuối. Cặp đôi M&M ra về ngay hiệp sáu, tôi để ý thấy. Bọn họ là fan phong trào. Thậm chí còn không quan tâm đến đội Sox. Cũng không phải là tôi quan tâm gì đâu, nhưng thế vẫn còn hơn.

“Để chị chở em về cho,” tôi nói, vì thằng em vừa mới đủ tuổi của tôi đã ngà ngà rồi.

“Em cuốc bộ,” Fred lè nè.

“Thôi đi. Chị lái xe đưa em về. Nhưng mà không có bé em vào giường đâu. Đi đến lối xe vào là em tự thân vận động đấy nhé.”

“Được rồi. Cảm ơn bà chị.”

Năm phút sau, em trai tôi lết được vào đến cửa trước của nhà tang lễ, rồi cái thằng buộc phải cố vũ khích lệ tôi ấy đổ gục đánh ục. Con phố lặng im; cũng gần đến nửa đêm rồi, mà Georgebury không thật nổi tiếng về đời sống về đêm cho lắm. Trong vài phút đồng hồ, tôi ngồi ì ra trong chiếc Prius câm lặng của mình mà hít thở.

Người đẹp.

Rồi bỗng, với con tim vừa chai đá vừa đau đớn, tôi cài số lui cho chàng Lancelot của mình rồi quay đầu xe lại. Nhưng không phải là chạy về nhà. Để làm câm họng bà Đệ nhất Phu nhân trong tâm trí mình, tôi hướng thẳng về phố Chính, chạy qua Học viện Georgebury. Rẽ trái sang phố Camden rồi ngay trước đoạn ngọn đồi đột ngột đổ dốc, tôi dừng xe lại. Tắt đèn pha và ngồi yên đấy.

Ở lâu dưới, đèn đang mở sáng, ấm áp và nhẹ dịu. Tôi hạ cửa sổ xe xuống. Một luồng khí se lạnh ngoài không trung... mùa thu ở Vermont đến nhanh lắm. Mặc cho cuốn lịch có bảo sao đi nữa, thì mùa hè đã rời bỏ chúng tôi rồi. Ngọn gió thoảng đưa đến tai tôi một khúc nhạc... Tôi không hẳn nhận ra được đó là bài gì, nhưng nghe rất... da diết. Nhạc jazz chẳng, có lẽ.

Rồi ai đó tắt đèn trong bếp, nơi mà, từng có một lần, tôi đã nấu bữa tối cho Mark. Một người đi ngang qua cửa sổ phòng khách. Mark. Anh dừng lại, quay lưng và nhìn lại. Rồi dáng hình như bóng ma của Muriel băng qua cửa sổ. Cô ta vén tóc ra sau, đoạn rướn tới tắt một ngọn đèn đi để phủ kín lâu dưới trong bóng tối. Vài giây sau, đèn lâu trên sáng lên. Phòng ngủ của Mark.

Phòng ngủ của bọn họ.

Cổ họng tôi nghẹn cứng lại, nổi kinh tởm bản thân nhộn nhạo trong dạ dày. Tại sao tôi vẫn còn yêu anh chứ? Sau cái địa ngục mà tuần này anh đã đưa tôi qua, tôi không nên thế một chút nào. Tại sao tôi không thể quên được anh? Giữa chúng tôi đã thiếu mất điều gì? Santa Fe từng là thời khắc hạnh phúc nhất trong đời tôi. Tại sao như thế vẫn là chưa đủ cho Mark? Anh đã thấy những gì ở Muriel de Veers, kẻ mang hơi ấm như một trong những xác chết trong hầm nhà mẹ tôi, mà tôi không có chứ? Nếu quả thật tôi là người không thể thay thế được đến thế, nếu anh vẫn còn sử dụng giọng nói mượt mà với tôi, thì tại sao giờ đây tôi không phải là người đang ở trong ngôi nhà ấy chứ?

Callie này, bình tĩnh lại đi. Cô đang đậu xe trên phố nhà anh ta, cô đơn một mình, trong khi anh ta đang ở trên lầu với người đàn bà khác. Đây có phải là

con người mà cô muốn trở thành không? một giọng hỏi vọng đến. Và lần này, bà ta thậm chí nghe còn không giống Michelle Obama nữa.

Nghe giống tôi nhiều hơn.

Chú thích:

1. “Không ai có thể làm ta cảm thấy tự ti mà không được sự cho phép của chính ta” (nguyên văn: No one can make you feel inferior without your consent). Câu danh ngôn của Eleanor Roosevelt.